

MEZEI GÁBOR

dózsa_györgy_u.

a betegség határán állsz, a fordított fasorban. megszédül az utca, titka van, öt véletlen aggastyán tart a kiszáradt folyó felé. a gyökér, mint a káposztatorzsa, a lombba nő. ezt hallod. a középvonalon innen az öt alak, nem ők, a város hazudja, hogy te állsz a forgáspontban. a fasor régi utcát követ, letérnek vele. mire körbeérsz, itt vannak újra. nem passzol semmi a horizonthatáron, a kép elcsúszik, varratok lazulnak, pontjai szertesztét. tűszúrások a szélen a csalánosban.

hármashatár_hegy

esténként persze hazaértél, mindig máshová. bútoraid élei, a kerületek morfológiája. önkéntelen mozgás a tágas morajlásban. mégis egész nap egy tájat akartál, abban hazamenni. megállni a mázolt csendben. a hosszanti széleken a csikorogás, az illesztés foghíjai, az anyaghatár boldog zúzaléka. a megosztó maradék halmai között a folytonos agónia, a szorongás fejthető rétegei. pontatlan térélmény, a mélység hamis húzása, a lüktető táj. vérzúgás a hallójáraton át. felfelé erősödik, a tér a csúcsra szűkül. feléd dobban. lefelé tartasz a nyugalomban

Mezei Gábor (Gyöngyös, 1982); költő, a Műút szépirodalmi szerkesztője. Legutóbbi verseskötete: *natur öntvény* (Kaligram, 2016).